

NEW YORK TIMES BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN
WIGGS

Miranda

Susan Wiggs
Miranda
2015

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Reet Piik
Korrektor Inna Viires

© 1996 by Susan Wiggs
© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M05310316
ISBN 978-9949-25-916-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Proloog

London

Juuni 1814

Kirjapaber lõhnas kannikeste järele ja see oli esimene vihje.

Keeruline šifreering, mis põhines ühel mälestusväärsel päeval Napoleon Bonaparte'i elus, selgus lähemal uurimisel. Võti polnud siiski ta sünnipäev, vaid märksa tähendusrikkam sündmus: päev, mil võidetud imperaator läks maapakku Elba saarele – 4. mai 1814. Ja see oli teine vihje.

Liitlased uskusid, et sõda on lõpuks läbi. Viimaks ometi istus Prantsusmaa troonil jälle Bourbonide kuningas. Bonaparte ei tule enam kunagi tagasi võimu haarama.

Ent sõnumi saatja ei nõustunud sellega.

M-----

Tähetund läheneb. Euroopa kroonitud despoovid ja nende lihunikest väejuhid saavad kõik enne suve lõppu Inglismaale. Nad arvavad, et tulevad jäävat rahu pühitsema. Ainult teie ja mina teame nende tõelist saatust. Tänu Miranda Stonecypherile on meil lõpplahendus käeulatuses.

Susan Wiggs

Kui oleme ta saladuse teada saanud, peab ta surema. Või
muidu on pooled Inglismaa mehed tal kannul.

La Couleuvre

Sõnumit hoidev käsi tõmbus rusikasse, kägardas lõhnastatud
paberi kokku ja lennutas koldetulle.

Üks

Kui nõrk ja jõuetu ma olen selles intrüüride ja reetmiste keerises.

– Keisrinna Marie-Louise,

Napoleon Bonaparte'i teine abikaasa

London

Juuni 1814

Algul oli vaid üksainus valgustäpp. See pisenes kõige väiksema nõelaotsa suuruseks, mis oli lausa lõikav oma intensiivsuses, külm ja valge nagu säravaim täht. Naine läks selle suunas kui unenägija, keda sunnib takka hinge igatsus. Ta jõudis aina lähemale ja see valgus oli ainus juht ta peatumatul rännakul. Lähemale, lähemale. Ta oli peaaegu kohal; varsti saab ta ettepoole sirutada ja valgusesse viskuda...

Sädemeke kasvas ja plahvatas kõrvetavaks, vapustavaks valuks. Valu sai alguse naise rinnas ja kerkis läbi tema ülespoole, pääsedes armetu ja meeleheitlikuna suu kaudu välja.

Mürgine väävliudu tuprus õhus. Ta nägi kõikjal enda ümber surmavate sähvatustena ilmuvat kollakat pilve. Kõrvus kriiskas lendavate raketide kurjakuulutav vilin. Üks mürsk tõusis õhku ja pörkas vastu laohoone katusetalasisid.

Ta seisis keset põrgutuld ja väävlit, jahmunult, kuid kummalisel kombel siiski hirmu tundmata. Ta keha oli marrastusi täis ja randmed kipitasid nõõrist, millega ta oli olnud kinni seotud. Võib-olla tõrjus hirmu teadmine, et ta oli hukkumisele määratud, teadmine, et ta surm pole nüüd enam ta enda kätes. Imeliku tuima rahu haardes jälgis ta, kuidas puust kast tuld võtab.

Tontlikult ilusad leegid lõõmasid unenäolise aeglusega, lakudes ühe suure kasti servi ja ronides siis selle otsa laotud väiksemate kastide külge.

Iga kasti esiküljele oli trükitud üksainus sõna: *Lõhkeaine*.

Kuigi ohutunne selle registreeris, teadis ta kummaliselt eemalviibiva tundegea, et joosta on juba hilja. Hetke pärast plahvatasid suured ja väikesed kastid nende sees peituva jõu tõttu pahu-pidi purskudes.

Ta tundis küll valu, aga kusagilt eemalt. Plahvatuse jõud oli ta tagurpidi eemale paisanud. Ta ootas, et põrkab kohe vastu seinale või midagi muud, mis ta peatab, kuid sein oli kadunud. Kõigest ühe silmapilgu ta lendas – lendas pimedasse õhe.

Ta maandus puuvillapallide mäele, mis oli kuhjatud laohoone kõrvale vahekäiku. Õhk suruti temast pahvakuna välja. Ta lamas vaikselt ja tema peas tantsis pööraselt valu nagu derviis.

Õöd päevaks muutus lendasid kõrgele ilutulestiku raketid, vihased välgunooled taevast. Ta hakkas tärkava imetlusega mõistma, et on teinud võimatut. Ta oli ellu jäänud. Ehk võiks ta siiski kõigele vaatamata edasi elada.

Kui soovib.

Siis lõhestas õöd uus sähvatus. Tule ja suitsu voog tungis vahekäiku. Ta tajus tulist möiret oma näol. Leegid haarasid tema järele, kuldsed küünised sirutusid lähemale, puudutasid puuvillapalle, tõkestasid põgenemistee. Ta tundis jälle surma, selle lähedust, selle ahvatlust koos tule hingusega endas sosistamas.

Endiselt hirmu tundmata hakkas ta alla andma. Üks osa temast hõiskas rõõmust. See on möödas. Viimaks on kõik möödas. Mitte keegi ei võitnud. Kõik on kaotatud.

Tema poole veeres tulekera, näljane ja vihane. Vahekäiku lõksu püütud, libises naine aina sügavamale ja sügavamale alistumisse, tervitades lõppu. Ent mingi visa kõhklus näris teda, mingi tunne, et ta pole veel valmis. Keegi vajab teda.

Ta rabeles vankudes jalule, tellistest sein oli puudutamiseks liiga kuum. Üks lõpetamata asi. Leebelt pani ta tähele, et kleidi rinnaesine on olnud puruks käristatud ja siis suure nõelaga rutakalt ära parandatud.

Üks lõpetamata asi. Ta meel kobas selle asja olemuse järele, kuid suits täitis kopsud ja mõtted libisesid laiali.

Keskendu, ütles ta endale silmi kinni pannes. Ja ta hakkas avanema, laskma endasse mõeldamatut ja see kerkiski peaaegu pinnale. Siis aga plaksatas ta ärkav mõistmistaju äkki kinni nagu sulguv inimeselõks.

„Tüdruk!“ hüüdis üks hääl. See kostis nõrgalt, kuid ta taipas, et plahvatused olid teda kurdistanud. „Anna käsi!“ karjus võõras.

Ta avas silmad. Pööras ennast selle sügava nõudliku hääle poole. Ta nägi läbi tuleloori üht meest, pikka ja laia, laialivalguvat kiirustavat varju, mida selja tagant valgustasid langevad tähed.

„Tüdruk!“ karjus mees jälle. „Sa pead siit kohe ära tulema, kuni veel aega on!“

Ta ei suutnud liigutada ega rääkida, võis ainult üksisilmi vaadata, kuidas tulekuma mehe ümber kõrgemaks kerkib. Mees oli imeline, varju ja valguse peaingel, kes paiskus läbi leegikardina. Kinnastatud käed haarasid ta maast, nagu oleks ta vahanukk.

Ta peitis näo tohutu õla varju. Avar kuub haises väävl, suitsu ja higi järele. Ta tundis mehe sammude jõnkslikku tüminat, kui too pea alla kummardas ja tüdruku plahvatusi täis hoone juurest eemale kandis...